

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2937/2536

นาย เสถียร มามุขโจทก์ นาง แพ รวพรรณ สายอินทร์ หรือ ทองคำจำเลย

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องคดีล้มละลายคดีก่อนโดยอ้างและนำสืบหนี้สินที่จำเลยมีอยู่แต่เพียงบางส่วน และหนี้สินส่วนที่โจทก์ขอเพิ่มในการฟ้องคดีนี้นั้น ล้วนแต่เป็นหนี้สินที่จำเลยมีอยู่แล้วในขณะ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและนำสืบในคดีล้มละลายคดีก่อน ซึ่งโจทก์ชอบที่จะอ้างและนำสืบได้แต่โจทก์ก็มิได้กระทำเพื่อประกอบการวินิจฉัยของศาลเอง ดังนี้จำนวนหนี้สินที่จำเลยมีอยู่จริงเพียงใด จำเลยสามารถชำระหนี้ได้หรือไม่ ทั้งสองคดีที่โจทก์ฟ้องจึงเป็นประเด็นที่อาศัยข้อเท็จจริงในจำนวนหนี้สินเดียวกัน แต่ด้วยความบกพร่องของโจทก์ในการดำเนินคดีก่อนเป็นเหตุให้ศาลมีคำวินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นพิพาทโดยฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยสามารถชำระหนี้ได้ และคำวินิจฉัยดังกล่าวนี้ได้ถึงที่สุดแล้ว คำฟ้องโจทก์คดีนี้อ้างเหตุจำนวนหนี้สินเพิ่มเติม เป็นการอาศัยข้อเท็จจริงในจำนวนหนี้สินของจำเลยที่มีอยู่จริงซ้ำกับคดีก่อนจึงเป็นฟ้องซ้ำโจทก์ฟ้องว่า โจทก์เคยฟ้องจำเลยเป็นคดีล้มละลาย แต่ศาลพิพากษายกฟ้องเพราะเชื่อว่า จำเลยสามารถชำระหนี้ให้โจทก์ได้บัดนี้โจทก์มีพยานหลักฐานเพิ่มเติมว่า จำเลยไม่สามารถชำระหนี้ให้โจทก์ได้ โดยจำเลยเป็นหนี้โจทก์ 4 จำนวนคือหนี้ตามคำพิพากษา 1 จำนวน และหนี้ตามสัญญาค้ำประกัน 3 จำนวน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 191,577 บาท ซึ่งกำหนดจำนวนได้แน่นอนและถึงกำหนดชำระแล้วจำเลยมีหนี้สินล้นพ้นตัวขอให้มีการพิทักษ์ทรัพย์จำเลยเด็ดขาด และพิพากษาให้จำเลยเป็นบุคคลล้มละลายจำเลยให้การว่า จำเลยไม่ได้มีหนี้สินล้นพ้นตัวและสามารถชำระหนี้ทั้งหมดให้โจทก์ได้ ขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีพอวินิจฉัยได้จึงให้งดสืบพยานและวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์คดีนี้ซ้ำกับคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ ล.1/2533 ของศาลชั้นต้น พิพากษายกฟ้องโจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติได้ตามที่โจทก์จำเลยไม่โต้แย้งกันว่า เดิมโจทก์เคยฟ้องจำเลยเป็นคดีล้มละลายแต่ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโดยวินิจฉัยว่า จำเลยสามารถชำระหนี้ได้ปรากฏตามคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ ล.6/2533 ของศาลชั้นต้นคดีถึงที่สุดแล้ว โจทก์จึงได้มาฟ้องคดีนี้อีกโดยอ้างว่ามีพยานหลักฐานเพิ่มเติมเกี่ยวกับจำนวนหนี้สินของจำเลยมีมากมายและมีจำนวนมากขึ้นจากที่ได้เคยกล่าวอ้างไว้ในฟ้องเดิม คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์คดีนี้เป็นฟ้องซ้ำกับคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ 6/2533หรือไม่พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประเด็นพิพาทในคดีล้มละลาย คือจำเลยเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัวไม่สามารถชำระหนี้ได้ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 9 และ 10 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483หรือไม่ ซึ่งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับจำนวนหนี้สินที่จำเลยมีอยู่เท่าใดมากล้นพ้นตัว ตลอดจนจำเลยไม่สามารถชำระหนี้ได้นั้น เป็นภาระของโจทก์จะอ้างและนำสืบ แต่โจทก์ฟ้องคดีล้มละลายที่ ล.6/2533 โดยอ้างและนำสืบหนี้สินที่จำเลยมีอยู่แต่เพียงบางส่วน และหนี้สินส่วนที่โจทก์ขอเพิ่มเติมในการฟ้องคดีนี้นั้นล้วนแต่เป็นหนี้สินที่จำเลยมีอยู่แล้วในขณะโจทก์ฟ้องและนำสืบในคดีล้มละลายที่ ล.6/2533ซึ่งโจทก์ชอบที่จะอ้างและนำสืบได้ แต่โจทก์ก็มิได้กระทำเพื่อประกอบการวินิจฉัยของศาลเอง ดังนี้ จำนวนหนี้สินที่จำเลยมีอยู่จริงเพียงใดจำเลยสามารถชำระหนี้ได้หรือไม่ ทั้งสองคดีที่

โจทก์ฟ้องจึงเป็นประเด็นที่อาศัยข้อเท็จจริงในจำนวนหนี้สินเดียวกัน แต่ด้วยความบกพร่องของโจทก์ในการดำเนินคดีก่อนเป็นเหตุให้ศาลมีคำวินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นพิพาทโดยฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยสามารถชำระหนี้ได้ และคำวินิจฉัยดังกล่าวนี้ได้ถึงที่สุดแล้ว คำฟ้องโจทก์คดีนี้อ้างเหตุจำนวนหนี้สินเพิ่มเติม เป็นการอาศัยข้อเท็จจริงในจำนวนหนี้สินของจำเลยที่มีอยู่จริงซ้ำกับคดีก่อนจึงเป็นฟ้องซ้ำศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาต้องตรงกันให้ยกฟ้องโจทก์จึงชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้นพิพากษายืน

องค์คณะ

วินัย วัฒนเศรษฐ์ · บุญส่ง วรรณกลาง · สะสม สิริเจริญสุข

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2937/2536>